

*A Pep Soria i Duran,
bon amic de sempre.*

Hi ha en el meu barri un xicot que està fet de bona pasta. És ell argenter d'ofici, més alegre que una pasqua, servicial, treballador, home de tota paraula i un pràctic molt aferrat a la gramàtica parda, puix ha passat ja prou temps que va complir els quaranta i encara el ramet d'azahar du penjat en la solapa.

No és que no tinga partit entre la gran faramalla de xiques guapes i lletges que a tot arreu acompanya; bé pot dir-se que sofrix un tic d'aprensiu, que espanta, i sols de pensar les tecles que en la dona són de raça, amaga el rabo entre cames, trau les mans de dins la pasta, va hui en una i altre dia me la fa morir de ràbia en l'amiga, però prompte d'esta amigueta s'escapa, molt segur que així ha de tindre sempre templà la guitarra.

¡Ai, Cirilo de ma vida!
¿Eres aprensiu o guaja?
¡Pobreta de la que et peixque!
La faràs màrtir i santa si ha d'aguantar, com nosatres, els teus amics de la falla, les faltes a les reunions que setmana per setmana vares fer, mig mort de por, per culpa de la "coreana" que enguany dugué eixe bacilo tan ben vist per la farmàcia, pel metge, per la florista, pel marbrer, la funerària i per els que al seu socaire varen omplir la bolxaca.

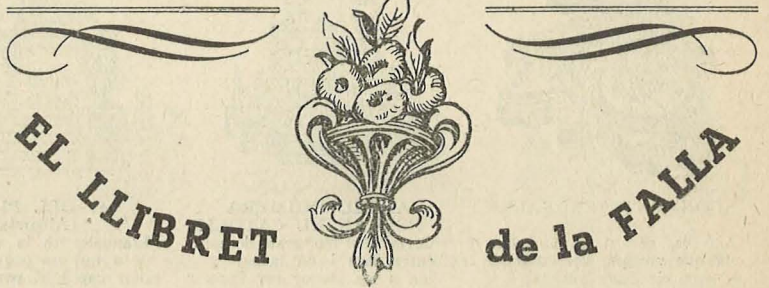
No volies respirar a dos pams del que et parlava

i el pap sempre l'embarraves d'anti-cattarral en pasta; t'ataponaves el nas, gastares paper d'estrassa en fundes pa les orelles, volent evitar que entrara en el teu cos el bacilo, si al descobert es quedava una de tantes finestres que al nostre cos fan un mapa. I mira tu per a on la malaïda desgràcia volgué gastar-te una broma més roïn que una terciana. ¡Ai, Cirilo de ma vida! M'imagina la caraça que faries quan, de sobte, una febra et socarrara per haver deixat oberta, com pots fer-ho en una carta, la finestra del corral, millor dit, la gens romàntica, i la que més gran voria

al seu alcanç la "coreana" per a ficar els bacilos a tonellades... sens tassa. Pren, puix, exemple en avant, ja que pots vore la falla, tot lliure de les querències que de manera tan rara ia teua vida espentaven cap a les mans de la Parca, i creu-me, Cirilo amic, ho dic en sério, paraula. Si vols ser del tot feliç, busca't prompte una xavala honesta, que és com es trien per a fer bona "casaca". I si acàs de nou l'enrònia de l'aprensió resanara, no ho penses, fes-li una bolsa en dos copes de cassalla.

M. MARTÍNEZ BONORA

(Dibuix de l'autor.)

És el Llibret de la Falla —pel que diu i pel que calla— una clara relació, és a dir, una cantalla de la falla del cantó.

Explica també el Llibret, però d'un mode complet, el tema amb què se presenta al públic, per què s'ha fet i tot el que representa.

Motiu moralitzador ha de ferir com la tralla; carregat de bon humor al foc purificador porta els vicis fent rialla.

Ha d'estar en valencià, perquè escrit en castellà perd sabor i perd tipisme, i no és cosa, clar està, de fer més confusionisme.

En vers ha d'estar escrit sense massa floritura, no fent abstrús el sentit;

lo que diga, estiga escrit amb clara literatura.

Però amb llenguatge correcte, popular, no xavacà, fent que el vers siga perfecte com demana el purità que no admet ningun defecte.

Sens faltes d'ortografia estiga imprès el Llibret; tinga un estil senzillet i dignitat i alegria, com ho fa el PENSAT I FET.

Si aixina l'escriu l'autor que l'envie al Rat-Penat, puix és segur que el Jurat li encontrará gran valor i el declararà premiat.

Que tals són les condicions de tot bon Llibret de Falla, puix que no té variacions la fórmula que no falla davant de tan grans raons.

EL FILL DEL FUSTER

Carles Salvador